

Οι αλήθειες που γίνονται δηλητήριο

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Πολλά θετικά και αρκετά αρνητικά έχει η δική μας εποχή. Η τεχνολογία εισήλθε στην καθημερινότητά μας, την καθόρισε και την ευκόλυνε. Όμως, είναι φανερό η απομόνωση, η μοναξιά και η απουσία της κοινωνίας των ανθρώπων. Ένα σύμπτωμα της αποξένωσης μας είναι και η σιωπή.

Η συζήτηση για λύση των διαφορών απουσιάζει. Προτιμάται η εσωστρέφεια, η αναφορά, ίσως, με κάποιον άλλον αλλά όχι με το πρόσωπο που έχουμε το πρόβλημα. Έτσι, η ψυχική διάσταση διευρύνεται και η ουσιαστική συνάντηση των καρδιών χάνεται.

Ο Ρωμαιοκαθολικός Πατριάρχης Μάξιμος Δ΄ έγραφε προς τον Πάπα: «*Η Αγιοσύνη σας γνωρίζει πολύ καλά ότι αλήθειες που τις αποσιωπούμε γίνονται δηλητήριο*». Πόσες, άραγε, αλήθειες κρύβονται πίσω από τη σιωπή! Τέτοιες, που η φανέρωσή τους θα διέλυε τις παρεξηγήσεις και οι άνθρωποι θα χαίρονταν την επικοινωνία τους.

Η «αποσιώπηση της αλήθειας» δεν μπορεί να μείνει ανενέργητη στο βάθος της καρδιάς. Ως αλήθεια έχει δύναμη που άλλοτε ενεργεί θεραπευτικά κι άλλοτε καταστροφικά, ανάλογα με το πώς και πότε λέγεται. Αν η αποκάλυψη της αλήθειας, μέσω της συζήτησης, καταργεί την απόσταση, η αποσιώπησή της γίνεται δηλητήριο που σκοτώνει όχι μόνο τη σχέση αλλά και το ίδιο το πρόσωπο.

Βέβαια, στη «συζήτηση» που δεν ακούς τα λόγια και τη σιωπή του άλλου, κάνεις ουσιαστικά μονόλογο. Ως εκ τούτου καμιά διάσταση δεν σμικρύνεται και καμιά ασθένεια δεν θεραπεύεται. Για ν' ακούσεις τον άλλο χρειάζεται να μεις στον τρόπο σκέψης του και να τον κατανοήσεις. Αυτό προϋποθέτει το «απαρνησάσθω εαυτόν», που ξέρει να παραμερίζει τις αντιλήψεις, τα χαρίσματα, τα «θέλω» του.

Ο Μ. Βασίλειος σημειώνει: «Ο Θεός που μας έπλασε μάς έδωσε τη χρήση του λόγου για να φανερώνομε ο ένας στον άλλον τις σκέψεις των καρδιών»[1]. Ο λόγος, στην πραγματικότητα, γίνεται μέσον που αποκαλύπτουμε το μέσα μας κόσμο. Η σιωπή, όταν εμποδίζει την αποκάλυψή του, γίνεται καταστροφική.

Η σύγχρονη ιατρική επιβεβαιώνει τη θεώρηση που είχαν, αιώνες πριν, οι άγιοι Πατέρες μας για την αναγκαιότητα των συζητήσεων, των διευκρινίσεων, των εσωτερικών αποκαλύψεων, ώστε να καθαρίζεται η καρδιά από τυχόν παρεξηγήσεις και ψυχρότητες.

Ο Απόστολος Παύλος γράφοντας στους Εφεσίους τους λέει: «*Η δύση του ηλίου ας μη σας βρίσκει ακόμα οργισμένους*» (Εφ. 4,26). Είναι ανθρώπινο να διαφωνούμε, να συγκρουόμαστε, ακόμα και να τσακωνόμαστε. Αυτά εκφράζουν την ατέλειά μας, τον εγωισμό μας, το αταπείνωτο φρόνημά μας. Η συνέχεια, όμως, της οργής δείχνει δαιμονική κατάσταση που χαρακτηρίζεται από κακία, πείσμα και έντονο εγωκεντρισμό. Αν ο Απόστολος Παύλος συστήνει να μην κοιμόμαστε έχοντας μέσα μας τέτοια κατάσταση, γιατί η επόμενη μέρα θα την εδραιώσει και θα την αυξήσει, καταλαβαίνουμε ότι οι μέρες και τα χρόνια με τέτοια αναστάτωση μέσα μας θα φέρουν ψυχοσωματικές ασθένειες.

Να, γιατί είναι αναγκαίο να ακούμε τη φωνή του Χριστού, που είναι Φως και Αλήθεια, ώστε να κυριαρχεί στην καρδιά μας η ειρήνη και η χαρά Του και να διαχέεται γύρω μας.

[1] Εις το «Πρόσεχε σεαυτώ», είπε σ. 215

www.isagiastriados.com

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN